

Ὁ προσευχόμενος νοῦς ζητᾷ ἔνωση μὲ τὴν καρδιά (Ἅγιος Ἰγνάτιος Brianchaninov Ἐπίσκοπος Καυκάσου καὶ Μαύρης Θάλασσας)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Κλείστηκαν οἱ θύρες τῶν αἰσθημάτων: Ἡ γλῶσσα σωπαίνει, τὰ μάτια εἶναι σφραλισμένα, τ' αὐτιά δὲν ἀκοῦνε τίποτε ἀπ' ὅσα συμβαίνουν γύρω μου. Ὁ νοῦς, ἀποτινάζοντας τὸν ζυγὸ τῶν γήινων λογισμῶν, ντύνεται τὴν προσευχὴ καὶ κατεβαίνει στὸν ἐσωτερικὸ θάλαμο τῆς καρδιάς. Ἡ θύρα, ὅμως, τοῦ θαλάμου εἶναι κλειστή. Παντοῦ σκοτάδι, σκοτάδι ἀπροσπέλαστο. Καὶ ὁ νοῦς, καθὼς βρίσκεται σὲ ἀπορία, ἀρχίζει νὰ χτυπᾷ μὲ τὴν προσευχὴ τὴ θύρα τῆς καρδιάς. Στέκεται ὑπομονετικὰ μπροστὰ της καὶ τὴ χτυπᾷ· περιμένει· πάλι χτυπᾷ· πάλι περιμένει· πάλι προσεύχεται... Καμιὰ ἀπάντηση, καμιὰ φωνὴ δὲν ἀκούγεται! Νεκρικὴ ἡσυχία, ταφικὴ σιωπὴ καὶ ζοφερὸ σκοτάδι. Ὁ νοῦς φεύγει ἀπὸ τὴ θύρα τῆς καρδιάς λυπημένος, θρηνώντας πικρὰ καὶ ζητώντας παρηγοριά. Δὲν τοῦ ἐπιτράπηκε νὰ σταθεῖ μπροστὰ στὸν Βασιλέα τῶν βασιλέων μέσα στὸ ἁγιαστήριο τοῦ ἐσωτερικοῦ θαλάμου τῆς καρδιάς.

— Γιατί; Γιατί άπορρίφθηκες:

— Έπειδή έχω πάνω μου τή σφραγίδα τής άμαρτίας. Ή συνήθεια νά σκέφτομαι τά γήινα μου άποσπᾶ τήν προσοχή. Δέν έχω μέσα μου δυνάμεις, γιατί δέν ἔρχεται νά με βοηθήσει τὸ Πνεῦμα, τὸ πανάγιο καὶ πανάγαθο Πνεῦμα. Αὐτὸ ἀποκαθιστᾶ τήν ἐνότητα τοῦ νοῦ, τής καρδιάς καὶ τοῦ σώματος, πού διασπάστηκε με τή φοβερή πτώση τοῦ ἀνθρώπου. Μάταιες εἶναι οἱ προσωπικές μου προσπάθειες μόνες τους, χωρὶς τήν παντοδύναμη, δημιουργική βοήθεια τοῦ Πνεύματος. Ἐκεῖνο, βέβαια, εἶναι ἀπέραντα φιλόανθρωπο καὶ πολυέλεο, ἀλλὰ ἡ δική μου ψυχική ἀκαθαρσία δέν τὸ ἀφήνει νά με πλησιάσει. Θὰ λουστῶ, λοιπόν, στὰ δάκρυα, θὰ καθαριστῶ ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες μου με τήν Ἐξομολόγηση, δέν θὰ προσφέρω στὸ σῶμα μου τροφή καὶ ὕπνο, πού ἡ πλησμονή τους γεννᾷ στήν ψυχὴ τὸ σαρκικὸ φρόνημα. Ντυμένος ὅλος με τὸν θρῆνο τής μετάνοιας θὰ πλησιάσω τὴ θύρα τής καρδιάς μου. Ἐκεῖ θὰ σταθῶ ἢ θὰ καθήσω σὰν τὸν τυφλὸ τοῦ Εὐαγγελίου καί, ὑπομένοντας τὸ βάρος καὶ τὴ θλίψη πού προξενεῖ τὸ σκοτάδι, θὰ φωνάζω δυνατὰ σ' Ἐκεῖνον πού μπορεῖ νά με βοηθήσει: «Ἐλέησέ με!» (1).

Κατεβαίνει, λοιπόν, ὁ νοῦς στὸν ἐσωτερικὸ θάλαμο τής καρδιάς, στέκεται ἐκεῖ μπροστὰ καὶ ἀρχίζει νά φωνάζει δυνατὰ με δάκρυα. Μοιάζει μ' ἕναν τυφλὸ, πού δέν βλέπει τὸ ἀληθινὸ καὶ ἀνέσπερο φῶς, καὶ μ' ἕναν κωφάλαλο, πού δέν ἔχει οὔτε

λαλιά ούτε άκοή πνευματική (2). Αισθάνεται ότι είναι πραγματικά τυφλός και κωφάλαλος, ότι στέκεται μπροστά στην πύλη τής Ίεριχώ —τής καρδιάς, πού τήν κατοικοῦν οί άμαρτίες— και ότι περιμένει τή θεραπεία του άπό τόν Σωτήρα, πού δέν Τόν βλέπει, πού δέν Τόν άκούει και πού έντούτοις Τόν φωνάζει, καθώς βρίσκειται στην τραγική αύτή κατάσταση. Τò όνομά Του δέν τò γνωρίζει- «Υίò τοῦ Δαβίδ» (3) Τόν όνομάζει: Ή σάρκα και τò αίμα δέν μπορούν νά τιμήσουν τόν Θεò ως Θεò (4).

— Δειξτε μου τόν δρόμο άπό τόν όποίο θα περάσει ó Σωτήρας!

— Ό δρόμος αύτός είναι ή προσευχή, όπως λέει σέ κάθε άνθρωπο ó Θεός, τò Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, με τò στόμα τοῦ προφήτη: «Έμένα με δοξάζει ή προσφορά ύμνωδίας, και σ' όποιον βαδίζει αύτòν τόν δρόμο θα δείξω τή σωτηρία μου» (5).

— Πέστε μου, πότε θα περάσει ó Σωτήρας; Τò πρωί, τò μεσημέρι ή τò βράδυ;

— «Νά εΐστε άγρυπνοι, γιατί δέν ξέρετε ποιά μέρα θα έρθει ó Κύριος σας» (6).

Ό δρόμος είναι γνωστός, μα ή ώρα άγνωστη! Θα μείνω έξω άπό τήν Ίεριχώ, όρθιος ή καθισμένος στην πύλη τής πόλης, έχοντας στòν νοῦ μου τὰ λόγια τοῦ άποστόλου Παύλου: «Ό Ίησοῦς, για νά έξαγνίσει τόν λαό Του με τò ίδιο Του τò αίμα, θανατώθηκε έξω άπό τήν πύλη. Άς πᾶμε. λοιπόν, κι έμεΐς κοντά Του, έξω άπό τò στρατόπεδο (δηλαδή τόν κόσμο τής άμαρτίας), και ᾗς ύποστοῦμε τόν ίδιο μ' Αύτòν έξευτελισμό» (7).

Ό κόσμος παρέρχεται (8), τίποτα δέν είναι μόνιμο σ' αύτòν οὔτε κᾶν με πόλη δέν πρέπει νά τόν παρομοιάζουμε, αλλά μάλλον με χωριό. Θ' αφήσω, λοιπόν, τήν περιουσία μου, στην όποία έχω προσκολληθεΐ και τήν όποία όλοι έγκαταλείπουν όταν πεθαίνουν, συχνά και πριν πεθάνουν. Θ' αφήσω τς τιμές και τή δόξα, πού χάνονται. Θ' αφήσω τς ήδονές τῶν αισθήσεων, πού αφαιροῦν κάθε ίκανότητα για πνευματικές άσκήσεις και ένασχολήσεις. «Γιατί δέν έχουμε έδῶ μόνιμη πολιτεία, αλλά λαχταροῦμε τή μελλοντική» (9), ή όποία πρέπει νά άποκαλυφθεΐ άπό τώρα στην καρδιά μου με τò έλεος και τή χάρη τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σωτήρα μου.

Όποιος δέν άνέβει πνευματικά στη μυστική Ίερουσαλήμ πριν άπό τò τέλος τής επίγειας ζωής του, αύτός δέν μπορεί νά έχει τή βεβαιότητα ότι θα έπιτραπεΐ στην ψυχή του, μετὰ τήν έξοδό της άπό τò σῶμα, νά μπει στην ούράνια Ίερουσαλήμ. Τò πρῶτο είναι προϋπόθεση τοῦ δευτέρου (10).

1. Λουκ. 18:38, 39.

2. Πρβλ. Μάρκ. 7:32.

3. Λουκ. 18:39.

4. Πρβλ. Α΄ Κορ. 15:50.

5. Ψαλμ. 49:23.

6. Ματθ. 24:42.

7. Έβρ. 13:12-13.

8. Α΄ Ίω. 2:17.

9. Έβρ. 13:14.

10. Πρβλ. Όσίου Ήσυχίου τοῦ Πρεσβυτέρου. Πρὸς Θεόδουλον λόγος ψυχωφελῆς καὶ σωτήριος περὶ νήψεως καὶ ἀρετῆς κεφαλαιώδης, δ΄, ριζ΄.

Πηγή: agiazoni.gr